

Alija Heizelvuda

PARTNERE

NO ANGLŲ VALODAS TULKOJUSI
MAIJA OLŠTEINA

UDK 821.111(73)-31

He338

Ali Hazelwood

MATE

Copyright © 2025 by Ali Hazelwood

All rights reserved

Translation copyright © 2025

Šis ir daiļliteratūras darbs. Visas personas, organizācijas un notikumi, kas aprakstīti šai romānā, ir autore iztēles auglis.

Visas šī darba tiesības ir aizsargātas. Izdevumu reproducēt, kopēt vai citādi pavairot un izplatīt ir aizliegts bez apgāda rakstiskas atļaujas.

Izdevniecība *Prometejs*

SIA Prometejs AB, Tiltā ielā 20

www.prometejs.lv

No angļu valodas tulkojusi *Maija Olšteina*

Redaktore *Kristīne Zute*

Korektore *Austra Pudāne*

© Tulkojums latviešu valodā, izdevniecība *Prometejs*, 2025

ISBN 978-9934-656-02-6

Grāmata iespiesta SIA Jelgavas tipogrāfija

PROLOGS

Nevis ģimene bija meiteni lieliski apmācījusi, bet gan pati dzīve.

Kad uzlauza durvis, viņa neskrēja pie mātes meklēt mierinājumu, bet gan to sniegt. *Nāc ar mani*, viņai gribējās lūgties, bet vārdi nenāca pār lūpām, tāpēc viņa raustīja mātes piedurkni. *Nāc ar mani. Tā būs labāk.*

Bet māte izvairījās un neuzmeta tai ne aci, un meitenei nācās vienai pazust augšstāvā. Guļamistabā bija aizmidzis ļauns, riebīgs vilkacis, kas viņu biedēja gandrīz tikpat, cik iebrucēji. Tomēr viņa uzpurināja to no miega, lai pabrīdinātu.

“Es te, blāviens, mēģinu vienreiz atpūsties,” viņš norēcās, atgrūzdam meiteni. Viņa pietupās, lai izvairītos no sitiena. “Ja tu nevari paklusēt —” viņš aprāvās, sapratis, ka kaut kas nav kārtībā. Viņa, ar acīm meklējama patvērumu, ieslīdēja skapī.

Uz brīdi ar to viss arī beidzās. Viņa apķēra ceļgalus un ieelpoja veco drēbju miklo smaku. Izdzirdusi kliegzienus, meitene sāka skaitīt. Mājas iemītnieki viņu vienmēr sauca par stulbeni, bet viņa prata skaitīt līdz tūkstotim, un skaitļi galvā kārtojās cits pār citu, aizsedzot sāpju vaidus, lamas, lūstošu kaulu krakšķus. Viņa klusēja, kaut troksnis pieņemās spēkā un tuvojās.

Divsimt pieci. Divsimt seši. Divsimt...

Caur durvjaapakšu ieplūda lipīgas asinis, un bērns vairs nespēja sevi kontrolēt. Viņas elsas atbalsojās pārbāztā skapja sienās, pirms viņa paspēja aizspiest sev muti. Tad viņa saprata, ka gals klāt.

Nē. Nē, nē, nē.

Viņa drebēdama iekoda lūpā un lūdza mātes kādreizējo dievu. Tumsā asiņu krāsu redzēt nevarēja. *Saglabā mieru*, meitene sev atkārtoja, ieraudamās vecu segu kaudzē. Lūgumi pēc žēlastības jau kādu minūti bija apklusuši, bet mājā joprojām bija jaušama kustība. Varbūt māte. Varbūt māte nāk augšā meklēt viņu —

Piepeši atvērās skapja durvis. Tumšs, garš stāvs griestu lampas oreolā lūkojās lejup uz meiteni.

Viņš bija nāve. Nāve, ja tā būtu persona.

Šausmu pārņemta, meitene ieplēta muti un ievilka plaušās gaisu, gatava kliegt. Bet vīrietis pacēla pirkstu pie lūpām, un šī vienkāršā pavēle sastindzināja.

“Neciešu spieģšanu,” viņš paskaidroja, pienākdams tuvāk. Aiz viņa gulēja liķis — vilkacis, kuru meitene bija centusies brīdināt, no brūces kaklā sūcās zaļš šķidrums.

Viņa būs nākamā.

“Nevaino sevi. Tas nav tāpēc, ka trokšņoji.” Nāves zemā, rūcošā balss pildīja klusumu. Viņa domas šķita klistam citur, acis šaudījās pa telpu, it kā meklējot kaut ko pazaudētu. “Es tevi saodu jau uzreiz.” Viņš pietupās, lai būtu vienā augumā ar meiteni, tā iekāpdams asinīs.

Bērna zobi klabēja bailēs. *Lūdzies*, balss pavēlēja. *Lūdzies viņam*. Bet mute neatvērās.

“Tu esi augšā?” kāds sauca no pirmā stāva, un meitene salēcās. Viņa centās būt drošsirdīga, bet pār seju sāka līt asaras. Vīrietis pamana, viņa izteiksme kļuva neapmierināta — kā mātes izteiksme, kad meitene sūdzējās par viņu jauno dzīvi.

Vārgule. Pinksķe. Egoiste.

Viņš nopūzdamies pastiepa roku viņai pretim, un viņa aizžmiedza acis. Sirdspukstu haosā viņa vēlējās, lai beigas ir ātras. *Lai ir ātri. Var būt sāpīgi, galvenais, lai ātri.*

Taču vīrieša ikšķis maigi noslaucīja asaras no vaigiem, un viņas acis atkal atsprāga vaļā.

“Ei!” no lejasstāva sauca vēl viena balss, šoreiz tuvāk. “Kaut ko vajag?”

Vīrieša tumšās acis raudzījās viņā. Viņš atkal nopūtās. “Piezvani sociālajiem.”

“Sasodīts. Cik šoreiz?”

“Viens.” Vīrieša žoklis noraustījās, ikšķim pēdējoreiz novelkot pār viņas vaigu.

“Neraudi. Vai raudi, ja gribi. Bet tā būs labāk. Patiesi ceru, ka šī būs tavas dzīves sliktākā diena.” Viņa lūpas savilkās vieglā smaidā. “Kad tu pēdējoreiz ēdi?”

Viņa pamirkšķināja pārsteigumā par temata maiņu. Patiesībā viņa nespēja atcerēties. Vakar? Aizvakar?

“Ejam. Sadabūsīm tev kaut ko siltu.” Viņš pastiepa rokas uz priekšu, un, tā kā meitenei pašai nebūtu izdevies izvairīties no zaļās, lipīgās pelķes, viņa, pati nesaprazdama kāpēc, ļāva slepkavam sevi pacelt un nonest lejā. *Varbūt viņš palīdzēja arī mātei*, viņa nodomāja, saprazdama, ka vīrietis ir gana spēcīgs.

Jā, viņš noteikti ir palīdzējis. Viņa zināja, ka abi iet pie mātes. Paslēpa seju pie svešinieka kakla un ļāvās viņa lēnajiem sirdspukstiem. Nomierinājusies viņa atkal sāka skaitīt līdz tūkstotim.

1. NODAĻA

Viņa saplosīja viņu gabalos un radīja no jauna. Tam nevajadzēja vairāk par sekundi.

Šodiena

Ja eksistētu ideāla nakts, kad nomirt, tā nebūtu šī nakts.

Šajā naktī ir *tik daudz* nepareizā. Varētu sūdzēties par neseno negaisu, vārgo mēnesi ķiploka daiviņas izmērā, neuzlādēto telefonu uz naktsskapīša. Bet vislielākā problēma ir tā, ka man mugurā ir tikai divi apģērba gabali: apakšbikses un lencīšu krekliņš. Zem pufīgās segas šādas drēbes bija visnotaļ piemērotas. Sega diemžēl palika mājīnā. Pēc tam kad vienos naktī pamodos no tā, ka kāds laužas iekšā.

Ir rudens. Vietā, kuru apmēram pirms gada, kad vēl muļķīgi ticēju, ka esmu cilvēks, būtu saukusi par Oregonu. Tagad, kad vadību pārņem mani vilkača gēni, kartogrāfija un štatu robežas kļuvušas par smieklīgiem sīkumiem, taču tāpat ir skaidrs, ka novembris ziemeļrietumos ir auksts un es neesmu tam piemēroti saģērbusies.

Īstajā brīdī, pie sevis nomurminu, aizslēpdamās aiz duglāzijas mezglainā stumbra. Krūtīm cilājoties, blenžu uz savu cilvēkveidīgo

plaukstu. Vizualizēju izmaiņas, iedomājos, kā mani līdz ādai apgrauztie nagī pārvēršas asās vilka ķetnās.

Pārmainies vilkā, Serēna. Nolādēts, pārmainies vilkā, vai arī zvēru, ka...

Ka *neko*. Mans ķermenis atsakās tikt kaunināts līdz padevībai. Paveros debesīs, bet izslavētā mēness vilkme vien apātiski īd. Klusi novaidējusies, turpinu skrējieni cauri mežam, kailajām pēdām slīdot svajajos dubļos. Pēdas un apakšstilbus krustu šķērsu vago brūcītes. Jo ilgāk skrienu, jo mazāk cerību, ka zeme noslēps manu asiņu metālisko smaržu.

Un skrienu jau labu laiku.

Iebrucējs man seko. Tuvojas. Vēja nestā smarža ir arvien tuvāk, un man nepatīk tās vēstītais. Vampīrs. Spēka gados. Kārs. Pakāldzišanās viņu uzbudina, šī sajūta skrāpējas man vēderā. Pretīgi, bet tā ir mazākā problēma. Jo, ja es viņu saozu tik skaidri, visticamāk, viņš ir pietiekami tuvu, lai —

“Nu tad beidzot.” Vārdi gar manām ausīm nošķāc kā lodes. Pēc mirkļa mani atmuguriski iegruž kokā. Nezinu, kas sāp vairāk — raupjā miza uz manas ādas, žņaudzošā roka man ap kaklu vai riebiģā, maniakālā smaka.

Mežs ir piķa melns. Nav tādas tumsas, caur kuru vilkači neredzētu, bet man to foršo vilka gēnu ir vien puse, tāpēc mana redze naktī var darboties un var arī nedarboties. Tomēr vampīra asinskāri ne ar ko nevar sajaukt. Asmeni viņa rokā arī ne. “Neesi īpaši ātra, ja?” viņš ņurd.

Near būt. Gandrīz nobolu acis, bet lieku sev bezpalīdzīgi vaidēt. “Lūdzu,” dvešu. Viņa smaka pašķīst uz visām pusēm, it kā vara pār sievietēm viņu uzbudinātu (cik paredzami), tāpēc turpinu. “Lūdzu, nenoģaliniet mani. Darišu visu, ko gribēsiet.”

“Visu, ko gribēšu?”

Viņš ir *ļoti* ieinteresēts. Iesmilkstos un ieplešu acis. “Jebko.”

Viņa skatiens noslīd lejup pār manu ķermeni, vērtēdams, kam es būtu derīga — orgānu tirdzniecībai, kaulu buljonam vai pagalma uzkopšanai. Atšķirībā no manis viņš *ir* ātrs. Pārdabiski ātrs. Reibinoši strauji viņa nazis pārgriež mana zīda topiņa priekšpusi, padziļinot izgriezumu.

Maitasgabals.

Viņa smarža pastiprinās, viņam pasmīnot. Tātad skats pietiekami novērš viņa domas, lai es varētu pielietot māsas uzspiestajās pašaizsardzības nodarbībās apgūto.

Celis cirksnī.

Pakaussis degunā.

Un bonusā elkonis vēderā. Kāpēc gan ne?

Vampīrs noelšas. Nomurmina pāris variācijas par tēmu “stulbā mauka”. Bet es esmu brīva. Noskriet viņu nevarēšu, bet *varu* pagrābt sauju melnzemes un iesviest to viņam acīs, tādējādi aizkavējot. Izmisīgi raugos apkārt — *jā*. Pamanu asu, robainu akmeni. Noliecos un satveru to.

“Tu, stulbā *dabas kļūda*.” Vampīrs atkal uzbrūk, izgriež manu roku un aizliek man to aiz muguras. Iekliedzos, bet plaukstā ir akmens. Diemžēl viņš tur manu locītavu nepareizā leņķī.

Teorētiski zinu, kas būtu jādara tālāk — *pievelcies tuvāk, pazemini smaguma centru, rotē ar visu ķermeni un sit ar brīvo roku* — un, pasaulīt, tiešām mēģinu. Skumji, ka vampīrs ir kādu klasi vai divas augstāk par vidējo cīnītāju un mani paņēmienu nenostrādā.

Tad mans vēders pa īstam sagriežas. Šis nebeigsies labi. “Laid. Mani. Vaļā,” spļauju.

“Aizveries.” Viņa etiķainā smaka dur degunā. Viņš ir vēl vairāk uzvilcies. Un es esmu vēl dziļākos mēšlos. “Varbūt nedrīkstu tevi nogalināt, bet es varu ar tevi tā krietni sāpīgi paspēlēties, pirms —”

“Tiešām vari?” viņu pārtrauc vīrieša balss. Tā lēni, vijīgi plūst no biezokņa, reizē nešpetna un vienaldzīga. Nav tādas atbildes, kas spētu šo balsi satricināt. “Tiešām vari, draudziņ?”

Vampīra ķermenis sastingst. Pirms viņš spēj savaldīt savu instink-tīvo reakciju, saožu spēcīgas, kodīgas, iznīcinošas bailes.

Aizveru acis. Piespiežu degošajām plaušām lēni ievilkst gaisu. Pārkārtoju nākamo desmit minūšu scenāriju savā prātā, tas ieņem formu, tas ir... jā, joprojām nepatīkams, bet ne tik ļoti kā iepriekš.

Koens.

Koens ir šeit.

Viss būs kārtībā.

Vampīrs parauj mani sev priekšā un pieliek nazi man pie kakla. Nez, vai viņš plāno mani izmantot kā gūstekni vai kā dzīvu vairogu, kas knapi sniedzas viņam līdz krūtīm. “Ko tu te dari?” viņš uzrēc.

Labs jautājums. Koens dzīvo vairāku stundu attālumā un gan-drīz divus mēnešus nav rādījies — kopš dienas, kad pēc mana lūguma atstāja mani meža būdīnā ar tonnu krājumu, ilgu skatienu un zobga-līgu *lai tev jautras sarunas ar eglēm, slepkavniece*, kas īsti neatbilda iz-teiksmei viņa acīs.

“Vai tu tikko pajautāji, ko *es* daru *savā* teritorijā? Ko, pie velna, tu šeit dari, sūdcupa?” Pāris garos, nesteidzīgos soļos Koens ir ārā no biezokņa.

Viņš atšķiras. Ne tikai no visiem pārējiem, bet arī kopš pēdējās reizes, kad viņu redzēju. Melnie mati sasieti pāraugušā, nekoptā astē, viņš nedēļām ilgi nav skuvies, un šķiet, ka arī miegu drusku iekavējis. Taču viņa klātbūtne uz mani atstāj tādu pašu iespaidu kā vienmēr: sa-zemē mani, piekaļ pie pamata, kad tikko biju gatava laisties gariem līdz.

Alfa.

Viņa piesātināto smaržu nevar sajaukt ne ar vienu citu. Tā ir stin-gra un mierinoša. Pilnīgs pretstats vampīra panikai.

Vampīrs šņāc: “Es viņu nogalināšu, ja tu nāksi tuvāk.”

Koens, protams, nāk tuvāk. Ar tādu mieru, kāds piemīt tikai tiem, kuri nekad nav šaubījušies par savu spēju pasauli salocīt pēc iegribas.

“O-ō. Serēna, viņš apgalvo, ka nogalinās tevi. Tev nekas nav pretī?” Viņa tonī lasāma vien intelektuāla ziņkāre. Ogļmelnās acis naktī rāmi mirdz.

“Nu, man pagājušajā nedēļā beidzās aplejamās zupiņas,” noķercos. Ne īpaši laba doma, jo vampīrs teju izgriež manu augšdelma kaulu no locītavas. Bet Koena mutes noraustišanās uzjautrinājumā *gandrīz* to atsver.

“Tu esi Koens Aleksandrs, vai ne? Ziemeļrietumu alfa.”

“Esmu gan. Un kā sauc *tevi*, draudziņ?”

“Nav svarīgi. Ja tu nāksi tuvāk —”

Koens noklākšķina mēli. “Tev man jāpasaka savs vārds, citādi man nāksies izdomāt pašam. Tev ir kādas idejas, Serēna?”

Nokremšļojos. “Bobs skan labi.”

“Vampīrs Bobs. Skaisti.”

“Tas *nav* mans —”

“Ir gan, ja dāma tā saka, sūdupleķi. Gribi pastāstīt, ko dari manā teritorijā, pirms norauju tev olas un iebāzu paša rīklē?”

Vampīrs neatbild, bet tik spēcīgi pagriež manu roku, ka gar acīm nošķīst melns un es teju zaudēju samaņu. Kad atkal spēju izšķirt skaņas, viņš velk mani sev klāt un šņāc: “Viņa ir pārāk vērtīga, lai nogalinātu, bet pāri gan es varu nodarīt.”

“Dari tā.” Koena acis pirmoreiz ieskatās manējās. Pilnīgi neko nevaru nolasīt. “Šī meitene var daudz izturēt. Vai ne, Serēna?”

Kaut kā atrodu spēku, lai pamātu ar galvu. Salti mēli. Tomēr. Varbūt tā ir sāpju izraisīta ožas halucinācija, bet man šķiet, ka saozu, cik viņš ir apmierināts.

“Tiešām?” jautā vampīrs. “Viņa tomēr ir pa pusei *cilvēks*.”

“Un tu esi pa pusei sūdabralis. Kāda sakritība.”

“Visi viņu grib. Kopš tās intervijas ikviens vampīrs šajā pasaules daļā viņu meklē.”

“Jā, esmu pārliecināts, ka ir daudz vivisekcijas galdu ar viņas vārdu uz tiem.”

“Bet vai tu zini, cik viņi ir gatavi maksāt?” Vampīra balsī pēkšņi ir pārliecinošs tonis. “Ja nogādāšu viņiem šo hibrīdu, pats varēšu nosaukt cenu.”

“Protams. Un viņi noteikti no tevis neatbrīvosies, tiklīdz Serēna būs viņu rokās.”

Vampīrs nosprauslājas. “Tam es esmu pārāk gudrs. Esmu pirmais, kurš viņu atradis — domā, ka vienīgais viņu medīju? Nāks citi. Kad viņi atklās, ka tu viņu sargā, tie sapulcēsies šeit. Esi pārliecināts, ka gribi pavadīt atlikušo dzīvi, sargājot puscilvēku? Ļauj man noņemt šo krustu tev no kakla. Izliecies, ka neko neesi redzējis.”

“Bob, šis ir ārkārtīgi nepārdomāts piedāvājums.” Koens izpleš rokas. “Kas *man* no tā? Tev kaut kas jāpiedāvā pretī. Naudas atlīdzības daļa, varbūt nomazgāsi manu mašīnu —”

“Runā, ka viņa esot tava partnere.”

Mežs it kā sadzird teikto. It kā *saprot*. Uz mirkli ik radībiņa, ik lapiņa, ik ūdens lāse apstājas, gaidīdama Koena reakciju.

“Tā runā?” viņš pienāk tuvāk, joprojām saglabādams mieru. Vienkārši pastaigājas naktī. Klist pa muzeju. Pilnīgi bez raizēm.

“Jā. Un zini, ko vēl runā?”

“Gan jau pats pateiksi.”

“Ka viņa tevi atraidīja.”

“Au.” Neizskatās, ka Koenam sāpētu. “Un tava neapgāžamā loģika ir tāda, ka es laimīgi atriebsos, ļaudams tev viņu savākt.”

“Vai tad tā nebūtu labāk? Čiks, un lieta darīta?”

Koens paceļ roku, likdams vampīram salēkties. Tomēr viņš tikai paberzē deniņus kā noguris tēvs, kas prāto, kāpēc sīkais atkal degunā bāž krītiņus. “Sasodīts, vecīt. Man tevi būs jānogalina, un Jorma man pēc tam liks aizpildīt veselu kaudzi veidlapu.” Viņš nopūšas, nepacietības nokrāsa viņa balsī liek manām asinīm stingt.

Vampīrs tā nejūtas. Jo nākamais teikums no viņa mutes ir: “Un viņa ir smukiņa, vai ne?”

Es nepakustos ne kriksīti. Koens arī ne.

“Un šobrīd viņa nav tādā stāvoklī, lai kādu *atraidītu*.”

Nekādas atbildes.

“Saproti, ko es saku? *Alfa?*”

Koena nevēribas maska noslīd. Katrs viņa ķermeņa atoms ir trauksmes režīmā, orientēts uz medījumu. Uz *mani*.

“Kā jau teicu, viņa ir ļoti skaista. Man nebūtu nekas pretī pasviest viņu tev pēc tam, kad esmu izdarījis pats,” vampīrs piedāvā. Koena acis samiedzas neapmierinātās spraudziņās, un viņa smaržā ir tik nepārprotams riebums, ka pat vampīrs saprot, ka jāatkāpjas. “Vai arī tu vari izklaidēties ar viņu. Pēc tam es bez jautājumiem viņu aizvestu prom. Nebūs neviena, kam pasūdzēties.”

Tālumā ieūjinās pūce. Aizturu elpu, gaidīdama, kad Koens liks vampīram lasīties prom, bet klusums ievēlās, viņa skatiens aizmiglojas, un pēc brīža...

Koens *pamāj*.

Mana sirds apmet kūleni.

Nē. Viņš tā nedarītu. Nekad mūžā.

“Koen?” pa pusei jautāju, pa pusei lūdzu.

“Serēna, man par labu jāteic...” Koens paceļ plecus. “Ar tevi vienmēr kaut kas gadās.”

Manu ādu pārskrien ledainas skudriņas. “Nē. Nedari tā. Koen, *nedari* —”

“Es jau papūlējos iesākt,” vampīrs saka, un, pirms saprotu, ko viņš ar to domā, viņa brīvā roka nolaiž saplēstā krekliņa audumu pār manu plecu.

Koena skatiens kavējas pie manām gandrīz kailajām krūtīm, it kā es būtu vien gaļas gabals. Dāvana, kuru apskatīt. Kaut kas, ko palietot. Redzu, kā viņa zīlītes savādi dejo, smarža mainās, tad viņš nomurmina: “Nu re, *šādi* jāizsaka piedāvājumi. Zināju, ka tu to proti, Bob.”

Atkal lūdzos savam ķermenim, lai pāriet vilka veidolā. Tas atkal mani ignorē. Nikni nurdēdama, sāku raustīties vampīra tvērienā, izmisīgi cenšamās izlauzties. Bet viņš ir spēcīgāks par mani, un Koens droši vien ir spēcīgāks par mums abiem kopā. Pat ja man izdotos neitralizēt vienu, tāpat būtu sprukās.

Saujā saņņaudzu akmeni, bet tādā pozā, kādā viņš mani tur, joprojām nevaru to pielietot.

Manu ķermeni caurstrāvo šausmas. Sirds krūtīs dauzās.

“Viņa ir tavējā, alfa. Dari, ko gribi.” Vampīrs sēcoši, ļaunīgi iesmejas. Viņš nolaiž asmeni un pagrūž mani dažus centimetrus uz priekšu, nepalaizdams vaļā manas rokas. Viņš smird tā, it kā zinātu, ka man ir beigas — ka viņš ir *uzvarējis*. “Varbūt viņa pat izbaudīs?”

Koens apcerīgi pakāpjas tuvāk, tā, ka sajūtu viņa siltumu; es atiežu zobus pret viņu, raustīdamās vampīra tvērienā. Tas nevar būt pa īstam. *Alfa sargā*, mierīga vilkača balss manos kaulos saka. *Alfa ir mājas. Koens nav tāds*.

Bet es šaubos.

Koens apstājas manā priekšā un skatās uz mani, it kā es būtu viņa pakļautībā, un, jā. Viņš ir *tieši* tāds.

“Domā?” viņš apcer zemā, lipīgā balsī, skatienam glāstot manu seju un kavējoties pie kailajām krūtīm. Viņš pienāk vēl tuvāk, un viņa klātbūtne mani apņem kā silta sega. Viņa smarža uzzied manās nāsīs, droša, piezemējoša, tik perfekta, ka uz mirkli aizmirstu par vampīru sev aiz muguras un priežu skujām, kas duras pēdās.

“Lūdzu,” čukstu, bet Koens mani laikam nedzird. Viņa plauksta satver manu vaigu, iķšķis piespiež apakšlūpu.

“Vai tā būtu, Serēna? Tu to izbaudītu?”

Krūtīs atkal uzvirto panika. Sparīgi pakratu galvu. Nē. *Nē*.

“Nu tad...” Viņa acis atmaigst, un viņš pa pusei rezignēti, pa pusei uzjautrināti nopūšas. “Labāk liec lietā to akmeni, slepkavniece.”

Paiet mirklis, līdz aptveru viņa teikto, kā arī to, ka vampīra tvēriens atslābis. Izraut roku brīvībā un robaino akmeni iedurt viņa vēderā ir tik viegli, ka gandrīz žēl.

“Kas par —” vampīrs sakņūp uz priekšu. Grastos viņam atkal belzt, bet viņš attopas un nogāž mani zemē. Mērķēdams man rīklē, viņš paceļ nazi virs galvas. “Tu, sasodītā *kuce* —”

Spēji noelsies, viņš apstājas, it kā būtu kādas apgaismības pārņemts. Viņš raugās lejup uz mani izvalbītām acīm, ieplestu muti, un man gandrīz šķiet, ka viņš... atvainosies? Tad, izklepojis nelielu tērcīti asiņu upeņu krāsā, vampīrs zaudē līdzsvaru. Šausmās vēroju viņu sagumstam man līdzās ar seju sūnās.

Vairs viņš nekustas.

Es arī nekustos. Nezinu, ko tas par mani liecina, bet nespēju *neskatīties* uz asinīm, kas uzburbuļo dziļajās, paralēlajās brūcēs, ko uz viņa muguras atstājuši vilka nagi. Metāliskā smarža saplūst ar augsnes aromātu.

Paiet ilgs laiks, pirms paskatos lejup uz savu ķermeni, kas brīnumainā kārtā ir vienā gabalā, lai arī gandrīz kails. Tad augšup uz Koenu, kuru šis pasākums šķiet garlaikojam. Jebkurš cits palīdzētu man piecelties, bet ne jau ziemeļrietumu bara alfa. Tā vietā viņš lēni pagroza galvu un rūtainajā kreklā noslauka roku, ar kuru tikko nogalinājis. Dziļi violetās švīkas uz melnbaltā auduma veido savādi glītu gleznu.

Pēc kāda brīža viņš atceras par manu eksistenci. “Labvakar, Serēna.” Līdzšinējā intensitāte pagaisusi, viņa tonis ir neitrāls. Varbūt viņš zina, ka pat grams līdzjūtības mani nogāztu no kājām. Varbūt viņam patiesi viss ir pie kājas. “Kā tev vakars?”

“Pagarlaicīgs,” noķercu.

“Ja? Izskaties draņķīgi.”

“Nevar būt.” Pār maniem deniņiem stiepjas lipīgi sviedri un ietek starp krūtīm, kuras steigšus cenšos piesegt, cik spēju. “Tā tu runā ar savu mīļoto partneri?”

Paceļas uzacs. “Es teicu, ka tu esi mana partnere. Nevis, ka mīlu tevi.”

Palaižu īsu, sašutušu smiekliņu, bet vismaz neraudu. Jauki saglabāt kripatiņu pašcieņas, kamēr Koens uzmet man vēsu, vērtējošu skatienu un pietupstas līdzās.

“Mums jādodas,” viņš saka.

“Kurp?”

“Uz Mitekli.” Viņš paceļ mani uz rokām kā līgavu. “Retrīts mežā beidzies, slepkavniece.”